

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια κι έννιακόσα κι Ένα
κι Όλο τὰ συνειθισμένα.

Δέκατον κι Έβδομον μετρούντες χρόνον
στην γην έδρεύομεν τών Παρθενώνων.

Τών όρων μας μεταβολή, ενδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ'εύθείας προς έμέ.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο—ό κ τ δ φ ρ ά γ κ α ε ι ν α ι μ ό ν ο .
Γιά τὰ ξένα δώμας μέρη—δ έ κ α φ ρ ά γ κ α και 'σ τ δ χ έ ρ ι .

Είς γνώσιν φέρομεν παντός εύμούσου Τσελεπή
δτι πωλούμεν σώματα «Ρωμηού» άνελλιπή
μέ τήν ανάλογον τιμήν, κι 'δποις απ'έξω θέλει
δέν θά πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλην.

Πέμπτη του Δεκεμβρίου και δεκάτη,
γενέθλια μεγάλα 'στό Παλάτι.

Πούντος έπτακόσα και σαράντα τρία,
σுλλαιλητηρίων νέα θράσις κρύα.

**Φαδουλης και Περικλέτος,
δ καθένας νέτος όκέτος.**

Φ.—Λοιπόν ποῦ λές, ζωντόβολο, Κυριακή πρωτὸς
τοὺς συγγραφείς έκάλεσαν εἰς τὸ Βασιλικὸ,
νὰ πᾶνε νὰ τοῦ δώσουνε μὲ βότανα ζωῆ,
γιατ' εἶναι κἄπως ἄρρωστο καὶ σὰν ἀναμικκὸ.

Κι' ἦταν ἡμέρα βροχερή
καὶ λάσπαις ὡς 'στό γόνα,
κι' ὁμοῦς ἐπῆγαν σθεναροὶ
'στὸν ἱερὸν ἀγῶνα.

*Εμαζεύτηκαν καὶ νέοι καὶ μεσόκοποι γνωστοί,
πλὴν μὲ βλέμμα φλογερὸν
ἤμουνα κι' ἐγὼ παρὼν
σὰν τὸν Μάρτη ποῦ δὲν λείπει μὲς ἀπ' τῆ Σκρακοστή.

'Πῆγα μὲ βροχῆς ὀμπρέλα καὶ 'στῆς λάσπαις ἐπατοῦσα
γιά τὴν Θάλεια τὴν Μούσα.

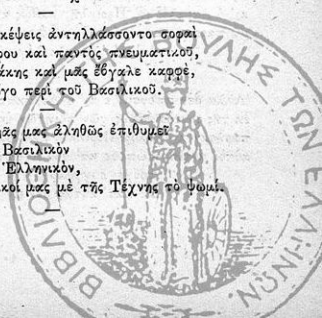
Μουσική τὴν ἀκοήν μου γλυκυτάτη κατεκῆλει
κι' εἶδα πλῆθος συγγραφέων νὰ κινῆται ζωηρό...
καλημέρα, τοὺς φωνάζω, νέοι Σοφοκλεῖς κι' Αἰσχύλοι,
καλημέρ' Ἀριστοφάνη, μ' ἀπαντοῦν μὲ σοβαρό.

“Ὄς μὴ σύρεται κι' ἡ Τέχνη μὲς 'στὰ σκύβαλα τῶν κάρων,
ἐξημέρωσε μεγάλης πανηγύρεως ἡμέρα,
καὶ μὲς βάζουν σὲ κερτόσαις καὶ μὲς τρέχουν ἄρον ἄρον
εἰς τὸ ὄθων τοῦ Νικολάκη, 'στους Ἀμπελοκήπους πέρη,
καὶ μὲς πῆγαν ἐσπευσμένως κατὰ τάξιν ἀρκιὰν
κι' ὅλ' οἱ συγγραφεῖς ἐφάγαν κερτοσάδα δωρεὰν,
καὶ δραμάτων ὑποθέσεις ἐπληθύνοντο σὰν ἄμμος
κι' ὅσοι 'βλέπαν τῆς κερτόσαις ἔλεγαν πῶς εἶναι γάμος.

Μὰ τί σπῆτι, Περικλέτο,
τί ταβάνι, τί παρκέτο,
γύρω γύρω περιβόλι καὶ μαρμάρινα σκαλιὰ,
καὶ παπούτσιμα κορυφαίων
τοῦ Θεάτρου συγγραφέων
τοῦ Ἰασπώσαν τὰ χαλιὰ.

Γνώμη καὶ παντοῖαι σκέψεις ἀντηλάσσοντο σοφά
περὶ Τέχνης καὶ Θεάτρου καὶ παντός πνευματικοῦ,
κι' ἔφρασε κι' ὁ Νικολάκης καὶ μὲς ἔβγαλε καφροῦ,
καὶ μὲς ἔβγαλε καὶ λόγο περὶ τοῦ Βασιλικοῦ.

Κι' εἶπε πῶς ὁ Βασιλεὺς μας ἀληθῶς ἐπιθυμεῖ
νᾶναι τὸ Βασιλικὸν
καθαρὸς Ἑλληνικόν,
νὰ χορτάσουν κι' οἱ ἴδιοι μας μὲ τῆς Τέχνης τὸ ψωμί.

Πῶς αὐτὸς κριτὴς θὰ μείνῃ
καὶ τοὺς συγγραφεῖς θὰ κρίνῃ,
κί' εἰς ἐκεῖνον ὁ καθένας πρέπει νὰ καθυποβάλῃ
δράματα καὶ κωμωδίας, κί' ὅ,τι τοὺλθῃ 'στὸ κεφάλι.

Πῶς θ' ἀφήσῃ κατ'αὐτὰς
τὰς τρεχούσας ὑποθέσεις,
κί' ὅλο μὲ τοὺς ποιητὰς
θᾶχρη ντράβαλα καὶ σέριες,
καὶ κλεισμένους ὅλη 'μέσα 'στὸ Γραφεῖο του θὰ κρίνῃ
τῆς 'δικαίης μου κωμωδίας καὶ τοῦ Δεληκατερίνου.

'Εμᾶς μόνον θᾶχρη σκέψιν καὶ φροντίδα καὶ καθήκον,
κί' ὅπως ὑπογράσει γάρῃν μακροχρόνιων καταδικίων,
ἔτσι γάρῃν θὰ παρεχῇ καὶ σ' ἐμᾶς τοὺς συγγραφεῖς
μὲ τὸ κῆρος σπαργισμένης κί' ἐφυβρᾷ ὑπογραφῆς.

Τέτοιον λέγει 'στὸν καθέναν
ὁ κῆρ Θὼν ὁ Νικολάκης,
ὁ δὲ λόγος του κί' ἐμένε
μ' ἐσυγγίνισσε πολλάκις,
κί' ἀνεσκόπησε μὲ τοῦτον κῆρε συγγραφεὺς βερέμης
καὶ δὲν ἔβλεπε τὰ μούτρα κικηρῆ καὶ κικηρωπᾶ,
καὶ Μουστὸν ἐβόμβε βρόμος, καὶ 'ρωτοῦσε κί' ὁ Πολέμης
ἂν 'μπορῇ νὰ γράψῃ δράμα νᾶχρη μέσα καὶ παππᾶ.

'Αμμ' δὲν γράφει, τοῦπαν ὄλοι,
νᾶχρη καὶ Μητροπολίτης;
κί' ἔβλεπαν τὸ περιόβλι
καὶ τὸ Μὲν Καπρὶς τὸ σῆπτι.

Καὶ 'θυμῆθηκα καὶ πάλι τὸ στραβὸ τὸ ριζικό μου,
καὶ μακρὸν τῶν ποιητῶν
ἔλεγα καθ' ἐαυτὸν:
αἴχ! καὶ νᾶτανε 'δικό μου.

Κί' ὄλους τούτους τοὺς τεχνίτας τοὺς φαειροὺς καὶ περιλό-
[πους
νὰ τοὺς φέρνω μὲ κερῆσαις ἔξω 'στους 'Αμπελοκῆπους,
νὰ τοὺς βγάλω καὶ κερῆδες καὶ τσιγᾶρα καὶ νερά
κί' εἰς βελούδα καναπέδων ζαπλωμένου μιά χαρὰ
τῶν Μουσῶν νὰ συνθροῦνεν δυστυχίας ἀνικέστους
μὲ σπονδαίους κί' ἀνακίαιστους.

Κί' ἦταν ὁ Προβελέγγιος, τῆς Σίφου βουλευτῆς
κί' ἐν πρώτοις ποιητῆς,
κί' ἦτανε κί' ὁ Καμπουρόγλου, ὁ Μπαμπῆς ὁ τῆς Νί κ η ς,
κί' ὁ Δακαλιῆς, Περικλῆ, καθὼς κί' ὁ Λουδοβίκης,
μὲ παρευρίσκετο κί' ὁ Πῶτ, ὁ πετακίος, ὁ φλέγων,
καὶ τὸσ' ἀστεία λέγων.

'Αλλὰ δὲν ἀπουσίαζε κί' ὁ Δεληκατερίνης
ἐκ τῆς συνεδριάσεως τῶν ποιητῶν ἐκείνης,
παρῶσ' κί' ἄλλοι, Περικλῆ, κί' εἶδε καὶ τὸν Τσοκόπουλο,
αὐτὸς ἀντιπροσώπευε καὶ τὸν Δημητρακόπουλο,
ποῦνε συγγράφει τὴν Δ. ἰ. δ' ὧ,
μὲ κατ' αὐτὰς δὲν εἶν' ἐδῶ.

'Αλλ' ἦτον ἀντιπρόσωπος ἐκεῖ καὶ τοῦ Γκολδόση,
κί' ὁ Λάσκαρης 'χωράτευε νὰ μᾶς δικασκιάση,
κί' ἀπέτω δὲς του κί' ἔβρεγε κί' ἔκανε πλάται πλάται,
κί' εἶδε καὶ τὸν Ξενοπούλο
καὶ τὸν 'Επισκόπουλο,
ποῦ 'γέννησε κορίτσι.

'Ἦτο παρὼν οὐ μὴν ἄλλὰ
κί' ὁ Γεωργὸς τοῦ Κορομηᾶ,
ἦμον κί' ἐγὼ μὲ τοὺς πολλοὺς,
ἦταν κί' ὁ γυῖος τῆς Μιχαλοῦς.

Μὰ κί' ὁ Χρυσάνθης ἦλθ' ἐκεῖ μὲσ' ἀπὸ τῆν 'Ε σ τ ἰ α
τῆς 'Εθνοσυνελεύσεως τὰ πρακτικὰ νὰ πάρῃ,
κί' ἐπρόσθετε 'στὸν ποιητῶν τὰ σοβαρὰ κί' ἀστεία,
κί' ἀδάκοπα μοῦ 'γύρευε τσιγᾶρα νὰ φουμάρῃ.

Δὲν ξέρετε πόσο συγγραφεῖς ἐπήχμη' ἐκεῖ πᾶρ
νὰ πάρωμε τῆς ἐξουχῆς τὸν καθαρὸν ἀέρα,
καὶ φίλους ἐκυτᾶζαμε, βασιλικούς 'στὴ γλάστρα,
κί' ἄνθε μὲ θερμάστρα,
κί' αὐτοὶ, ποῦ πῦρ τοὺς ἔρλεγε τῆς Τέχνης ἱερὸν
καὶ λυθρὸς φαντασία,
πρὸς τῆς θερμάστρας 'σίμωναν τὸ πῦρ τὸ θαλπερὸν
γιατ' ἦταν ὑγκραία.

Κί' εἶπα κί' ἐγὼ 'στους συγγραφεῖς: ὦ φίλοι, δίχως ἄλλο-
σκοπεῦ με τὰ σέβη μου νὰ σας καθυποβάλω
μίμους πολλοὺς καὶ φλύακας καὶ δράματα μετάραια
μὲ δράσεις, δέσεις καὶ πλοκαῖς
καὶ μὲ καθάρσεις τεχνικαῖς,
πολύ καθαρτικώτερες ἀπ' ὅλα τὰ καθάραια.
Μαζὶ μὲ σας, συνάδελφοι, σφιγῶ πρὸς τὰ κελὰ,
δράματα γιὰ τὴν γούνα σας ἔχω κί' ἐγὼ πολλὰ.

Καὶ σὰν μὲ 'δῆτε πρέχοντα πρὸς τὴν Δενδροστοιχίαν
μετὰ σπουδῆς μεγάλης
καὶ μ' ὄγκους ὑπὸ μάλης,
εὐθὺς νὰ προμακτεῦσετε μεγάλην δυστυχίαν,
ἦγουν πῶς ὑποβάλλεται καὶ παρ' ἐμοῦ 'στὸ Στέμμα
δραμάτων καὶ κωμωδιῶν τεραστίον τι δέμα.

Κί' ὁ λόγος μου τῶν ποιητῶν τὸν κύκλον ἀνερίπισσε
καὶ μεσημέρι 'κτύπησε,
κί' ἔρχισε τὸ στομάχι μου δρᾶμα φρικτὸν νὰ πιάζῃ
κί' ἐπρόσθετε πὸς θὰ στωθῇ 'στὸς συγγραφεῖς τραπέζι.
γιατὶ δὲν ἔβλεπα ἀσχημὸ 'στὴν τὴση πρασιναδά
νὰ 'τρώγαμε, βρε Περικλῆ, καὶ μὲ μακαρονάδα.

Καλὴ κί' ἡ Τέχνη βίβλια καὶ τὸ Βασιλικό,
μὲ τί σοῦ λέει, Περικλῆ, καὶ γεῦμα ξαρκιῶ;
Ματζιὸς ὅμως ἤλπισα καὶ τῆς λιγορίας ἱσίν
μετὰ τὴν συνεδρίαν.

Γιὰ Θεάτρα 'μιλῆσαμε,
δεσὰ κριτῶν ἐλόσαμε,
γιὰ Τέχνικς ἐλιμάραμε,
τσιγᾶρα Θὼν 'φουμάραμε,

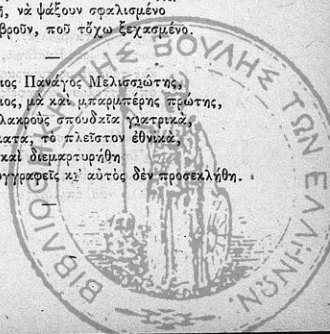
πῦρ Προμηθέως κλέψαμε,
τὰ φράκκα ρεζιλέψαμε.

Τὸ Θέατρο τὸ 'σώσαμε,
'στὸ Μὲν Κατρίς τὸ 'στρώσαμε,
τοὺς φίλους τοῦ μωρίσαμε,
μὲ χωρατὰ 'χορτάσαμε,
μὰ νηστικοὶ γυρίσαμε
καὶ 'στὴν Ἀθήνα φτάσαμε.

Τὴν Τέχνη τὴν 'σηκώσαμε χωρὶς μεγάλα λόγια,
μὲ τῆς καρτόσας πῆγαμε,
μὲ τῆς καρτόσας φύγαμε,
κι' ὁ Στεφανάκος πλῆρως τοὺς μετρητοὺς τάγγαμα.

Καὶ σὰν ἐπῆγα σπῆτι μου μὲ τόσας συγκινήσεις
καὶ δόξης ἀναμνήσεις,
τὴν τύχην ἐμακάριζα τῶν συγγραφέων μόνος,
κι' ἔβαλα τὴν γυναῖκα μου καὶ τὰ παιδιὰ συγχρόνως
κάθε συρτάρι, Περικλῆ, νὰ φάξουν σφαλισμένο
μήπως κανένα δρᾶμα 'βροῦν, ποῦ τὸ γω ἔξαχμένο.

Οὐ μὴν ἀλλὰ κι' ὁ κύριος Παναγὸς Μελισσιώτης,
τῆς Τέχνης μύστης ἀξίος, μὰ καὶ ὑπερμπέτης πρώτης,
ποῦ κάνει γιὰ τοὺς φαλακροὺς σπυδῶδία γλατρικά,
συγχρόνως δὲ καὶ δρᾶματα, τὸ πλεῖστον ἐθνικά,
δικαίως τώρα 'θύμισε καὶ διεμπερτυρήθη
πῶς μὲ τοὺς ἄλλους συγγραφεῖς κι' αὐτὸς δὲν προσελήθη.

Και τούτος είναι χειριστής φαλλίδος και καλάμου,
κι' ούτε τὴν Τέχνην ἤθελε καθόλου τὴν περᾶζει
ἂν κι' ὁ Πανάγος ἤρχεται νὰ κόψη τὰ μαλλιά μου
καὶ τῆς Χερσφρασεως τὴν τελευταίαν πράξι.

Τοιαῦτα κι' ἄλλα σὸδράκ' ἴνιχναν ἐκεῖ πέρα,
κι' ἂν γίνῃ κι' ἄλλη, Περικλῆ, συνέλευσις δευτέρη,
καὶ πάλιν οἱ μουσολήπτοι προστρέξουν Κυρηνεῖοι,
ἐγὼ πρῶτον δὲν θά βρωθῶ
ἂν πρῶτα δὲν βεβαιωθῶ
μετὰ τὴν συνεδρίσιν πὺς θῆναι καὶ τραπέζι.

Κι' ἂν ἔχῃς δράματ' αὐτὸ, βρε Περικλῆ Σκιζπῆρε,
μὴ γάσκης, μόνο πάρε τ' αὐτὸ Παλάτι σῦρε,
κι' ἂν ἔως τῶρα δυστυχῶς δὲν ἔγραψες κανένα
σὲ συμβουλευτῶ τοῦ λοιποῦ νὰ γράψῃς σὺν κ' ἐμένα.
Σῶσε καὶ σὺ τὸ Θέατρο, γενοῦ τῆς Τέχνης μύστης,
νὰ πῆς ὅτῃς Μούσαις νυστικός καὶ νὰ ξανάλῃς νῆστις.

Π.—Ὅπως λοιπὸν μπαλάρωμαι μὲ κνοῦτο καὶ νεμποῦτι,
πεζότατον περίτριμμα καὶ στιχοῦργε φροῦτη.

Ὁ Φαδοῦλης κι' ὁ Περικλῆς, ζευγάρι κανταδόρων,
μὲ δῶ κιθάραις τραγουδοῦν ἐκτός τῶν Ἀνακτόρων.

Π.—Πάλι τὰ γενεθλιά σου τὰ γιορτάζεις, Βασιλεῖ,
πάλι κόσμος ἀνεβάνει πέντε πέντε τὰ σκαλιά,
πάλι σὲ συγχάριζον ὄλοι, κάθε κράτος, κάθε Θρόνος...
πότε 'πέρασ' ἕνας χρόνος.

Συστηθῆκαν ἐπιχειρήσις καὶ γὰρ τοὺς Γεωργικούς
μήπως δῶμε σοσπρία, κἀνον καὶ ὅσιν Φαληρέα Κήπους Ζωολογικούς
κι' ὄλο κουβαλοῦν θηρία.

Καὶ φαντάζομαι καὶ κρινῶ τί θὰ γίνῃ κι' ἔδω πέρα,
ἂν ξερούγον κημιὰ μῆρα
καὶ γημῆρη κάθε λύκος καὶ καθέν' ἀπακτιῶ
σὺν κ' ἐμῆς τοὺς ὄπηκούς μὲς ὅτ' ὄλλιο Κεντρικό.

Θ' ἀνδρῶσιν κι' Ἐνυδρείον, ὅπως διαδιδ' ἡ Φήμη,
καὶ σ' αὐτὸ θὰ βάλουν φάρμα, πιθανόν καὶ τὸν Ζακίμη.

Φ.— Βασιλεῖ, νὰ τὰ χιλιάσῃς,
κι' εὐχομαι νὰ μὴ χολιάσῃς
τῶρα ὅσ' αὐτὰ γεράματα,
ποῦ θὰ κρινῇς δράματ' αὐτὰ.

Τρεῖς λίρα τὰ βρολιά...
κῦττα τῶρα, Βασιλεῖ,
καὶ τοὺς νέους συγχρηματῆς,
ὅπου στέκουν κατπρεῖς.

Τῶν Μουσῶν σκιρτῆ χορός,
κι' ὅπως πάντοτε γλυκὺς
μὴ μὲς κρινῇς ἀσπρωῶς,
ἀλλὰ νὰ σ' ἐπεικῆς.

Εἰς τὸν Θρόνον σου ἔμπροσθ' αὐτῶν
τόσοι ποιητῆς πετιῶν
γὰρ νὰ πάρουν ποσοστὸν
καὶ σὲ δάφναις νὰ πατοῦν.

Στεφάνωσε κροτάφους ποιητῶν,
κἀνενα μὴν ἀφῆσῃς πικραμένον,
ἂν θέλῃς κι' ἀπὸ στόματός αὐτῶν
αἰῶνων νὰ καταρτίσῃς αἶνον.

Κι' ἐγὼ μὲ τὰ μεγάλα τὰ μαλλιά
σ' ἐκείνο σου τὸ Θέατρο ν' ἀστράψω...
ἡ φουκτα μου μὲ τῶραι, Βασιλεῖ,
καὶ φάνεται πὺς δράματ' αὐτὰ γράψω.

Διγύλοι νὰ φουράσουν περισσοὶ
καὶ χάρη, νὰ σοὺ λένε, τεγνωρίτ' α,
καὶ νὰ συγγράψῃς δράματ' αὐτὰ Σὺ
σὺν τοῦ Μαιουροῦνιου τὸν Νικήτ' α.

Καὶ κομποδαίς ποικιλίας,
μ' ὄλλους λόγους ἀγγελίας.

Προμίκαι τόμος τρίτος Νικολάου τοῦ Πολίτου,
φιλολόγου μὲς ἐχαρίτου,
θησαυροὺς καὶ πλούτους γλώσσης περιέχον τιμωφρεῖς,
ὄντως ἔργον ἐργασίας πολυμύθου καὶ σοφῆς,
ποῦ χαλκέντερον ἠαυμάζεις τῶν γραμμάτων μαχητῆν
καὶ τοῦ Πανεπιστημίου κρατῆρον Καθηγητῆν.

Τὰ Φάρσα καὶ τοῦ Ροῦλοῦ, τοῦτέστι ἠαυμάσις
καὶ πολυστήματος εἰκῶν,
ὅπου καὶ πῦρ πολεμικῶν,
καὶ σφιγῶς ὀλοζῶνταν καὶ τῶσα φαντασία.
Τὰ Φάρσα καὶ τοῦ Ροῦλοῦ
δὲν γίνοντ' εὐκόλα κι' ἄλλοῦ.

Τέτοιαις μεγάλαις ζωγραφικαῖς τῆς ἔχουν γὰρ κἀμάρη,
καὶ τρεῖς φορὰς μακάριος ἐκείνος ὅπου πάρη
τοῦ προσφιλοῦς ζωγράφου μὲς τὴν πάγκλιον εἰκῶν
γὰρ νὰ τὴν ἔχη κτῆμα του καὶ νῦν καὶ ὅσιν αἰῶνα.

Λαμπρὸν καὶ τὸ φυλλάδιον τὸ κατὰ τῆς Ἀκριδος,
ὠφέλιμον εἰς ἕκαστον γεωπονίας εἶδος.
Ἄλφα Γεωργακόπουλος συνέγραψεν ἐμπροσθῶς,
Καθηγητῆς βοτανικῆς καὶ ρετίτης γεωπόνος.

Μὰς ὅτ' Ὀυβέρου τὸ μεγάλο μὲ τ' ἀμέτρητα τὰ ὄφρα,
ὅπου μὲς ἀπ' τὴν Ἐβρώπη τῆς κουβαλίσει τῶρα.
Ὅχι! ψυχῆ μου, τ' εἶναι τοῦτα!... μὲ τὴν μάττα τὰ κυττῆς...
ὄλα θέλεις νὰ τὰ πάρῃς καὶ τιμὴ νὰ μὴ ρωτῆς.
Πλοῦτος, ἐκπληξῆς καὶ ὀάμβος... καὶ δὲν εἶναι τοῦτα μόνον,
μὰ θὰ βγάξῃ καὶ λαχίτο τέσσερις φορὰς τὸ χρῆνον,
καὶ χαρὰ ὅσιν ποῦ τοῦ πῆρα... ὄχι τὴν τὴν τοῦ διαβόλου...
μὰς ὅτ' Ὀυβέρου τὸ μεγάλο... λαμπρῆ ὅσιν ὄδον Αἰόλου.

